Het Padvindersblad

OFFICIEEL ORGAAN
VAN DE N. P. O. EN
VAN DEN N. P. B.

PADVINDERSMARSCH.

Woorden van Mevr. DE WIJS–MOUTON.

Hoort, zegt het voort,
Dat nu jong Nederland
Niet meer teert op de kracht
Van een roemrijk geslacht,
Maar aan 't werk slaat met eigen hand:
Werk maakt ons sterk,
Helpt ons in 't leven voort.
Wij rusten niet uit,
Want wij willen vooruit,
Daar de toekomst aan ons behoort.

Refrein:

Naar de duinen, naar de bosschen,
't Volle leven tegemoet,
Want den frisschen zin
Brengt de buitenlucht er in,
En een waakzaam oor
Houdt ons op 't rechte spoor:
Hij, die eens de vlag wil hijschen
Op 't werk van onzen tijd,
Houde vol zijn keus,
Blijve trouw aan onze leus:
„Wij zijn bereid!"

Woorden van A. SLINGERVOET–RAMONDT.

Luid klink' het uit
Ons blijde levenslied:
Want wij zijn ons bewust,
Dat er kracht in ons rust,
En daarom versagen w' niet.
Plicht valt ons licht,
Hoe moeilijk die ook zij.
Thans gestaald onze kracht
Voor hetgeen ons straks wacht,
Onze taak in de maatschappij.
Refrein: Naar de duinen, enz.

SIR ROBERT BADEN POWELL
Hoofdverkenner der geheele wereld.

HET PADVINDERSLIED.

Woorden van SELLY DE JONG.

Muziek van ARNOLD DE VITA.

Wij Hollandsche knapen zoo jong en zoo blij,
In vrijheid vereenigd te zaam;
Een schare van jeugdige ridders zijn wij.
En padvinder is onze naam,
Langs weg die omhoog leidt blinkt ons ideaal,
De deugd is het doel van den tocht.
Ons woord is ons heilig en rein onze taal,
Wij helpen, waar hulp wordt gezocht.

Vlug gaan onze voeten en 't hart klopt ons warm
Wij bieden elkeen onzen groet,
Wij kennen geen rijk en wij kennen geen arm,
Alleen maar het eerlijk gemoed.
Elk is voor den ander een trouw kameraad,
En iedere taak valt ons licht.
Wij kennen geen vroeg en wij kennen geen laat,
Waar 't geldt onze roeping, de plicht.

HOORNSIGNALEN.

Wilhelmus.

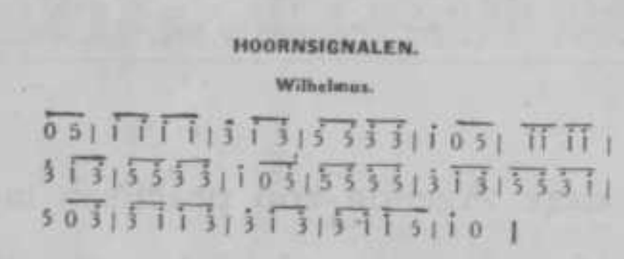

Vaandel marsch.

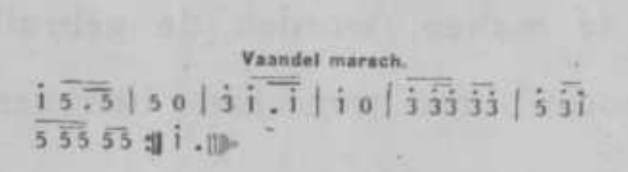

Reveille.

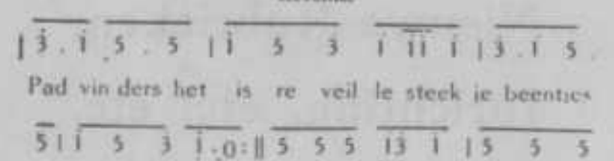

Pad vin ders het is re veil le steek je beentjes nu uit je bed. Wil je niet op-staan blijf dan maar lig-gen, maar de ge-vol-gen zijn dan voor jou

Vijf minuten voor 't appèl.

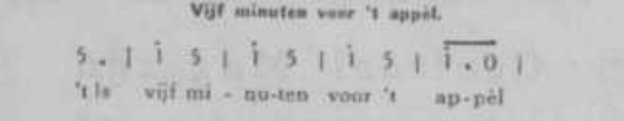

't Is vijf mi - nu-ten voor 't ap-pèl

Appèl.

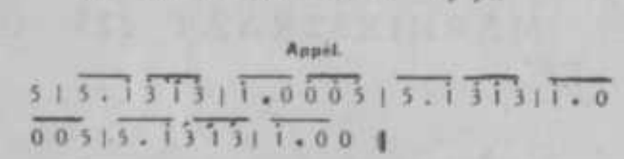

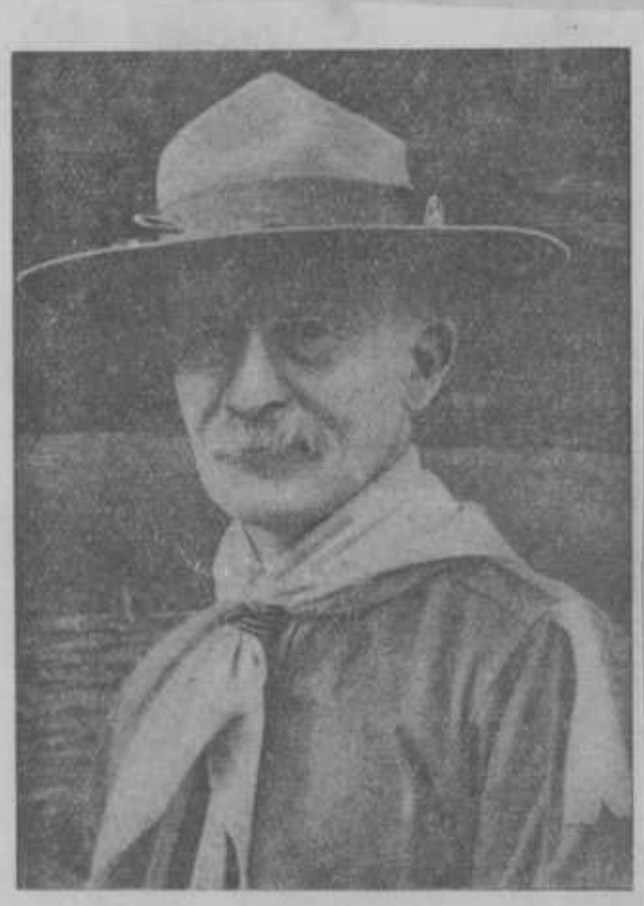

SIR ROBERT BADEN POWELL
Hoofdverkenner der geheele wereld.

Verzamelen of Einde der oefening.

Weest Pad-vinders nu te-vre-den, ver-za-melt U op dit sig-naal.

Doktersappèl.

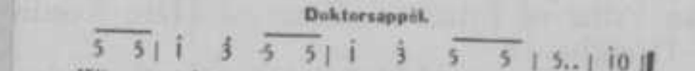

Wie er ziek is, wie be-roerd is, naar den dok - ter.

Eten.

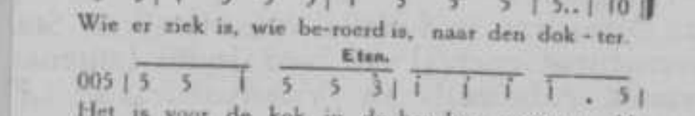

Het is voor de kok in de keu-ken ge-weest. Het is voor de kok in de keu - ken.

Taptoe.

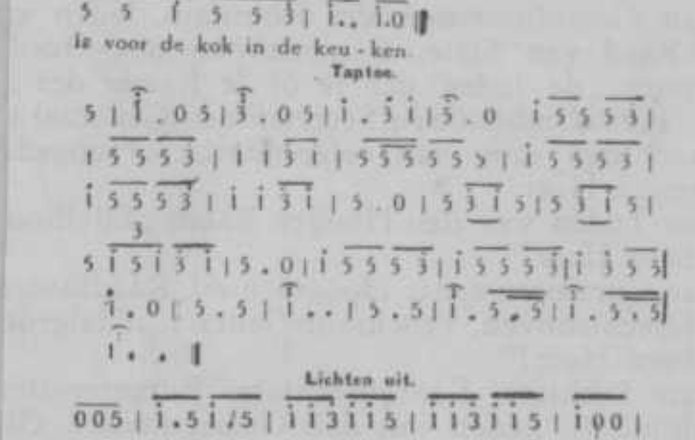

Lichten uit.

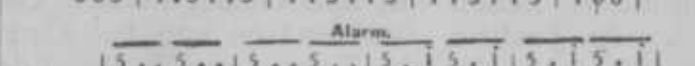

Alarm.

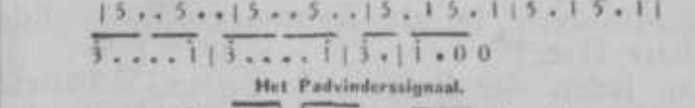

Het Padvindersseinaal.

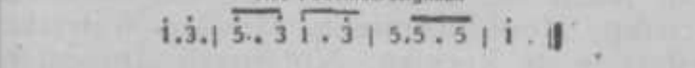

591-2 45=

B.J. Nieland.
Groningen.

H. M. KONINGIN JULIANA
Uitgave: Gildewinckel, N.P.G., Den Haag

De Chief Scout,
ten tijde van de 1e Wereld Jamboree

WINNAARS WISSELSCHILD VOOR VERKENNERS.

1925: Vossen Groep 1, Amersfoort.

1926: Vossen Groep 1, Amersfoort.

1928: Meeuwen The Tank, Bloemendaal.

1929: Kieviten Bn. v. Pallandtgr., Den Haag.

1931: Kieviten St. Joris-Groep, Den Haag.

1932: Zwaluwen Thorbecke Gr., Den Haag.

1933: Eekhoorn Veluwse Verkenners, Arnhem.

1934: De Kieviten van Troep 3, Den Haag.

1935: De Houtduiven van „De Eburonen", Maastricht.

1936: De Koekoeken van „De Jutters", Den Helder.

1937: In verband met Jamboree geen wedstrijden gehouden.

1938: De Herten van Groep 1, Zwolle.

1939: De Hanen van de Kralingse Troep, Rotterdam.

1946: De Springbokken van de Boemeranggroep te Almelo.

1947: De Otters van de Maasgroep te Rotterdam.

1948: De Raven van de Maasgroep te Rotterdam.

1949: De Herten van de Springbokkengroep te Zwolle.

1950: De Wolven van de Duinoord-groep te Den Haag.

WEERSVERWACHTING.

Men kan regen verwachten:

Als er scherpomrande wolken door de lucht drijven.
Als de wolken laag hangen.
Als de wind Z.W. is.
Als de zon bleek-geel ondergaat.
Als er des morgens een regenboog staat.
Als 's morgens de horizon duidelijk zichtbaar is.
Als de pauwen schreeuwen.
Als de vogels laag vliegen.
Als de vissen zeer beweeglijk zijn in het water.
Als de lucht koperkleurig is.
Bij een rode dageraad.
Als de kraaien met veel geschreeuw boven hun nest cirkelen.

Weersverandering verwacht men:

Als de wolken schijnbaar tegen de wind in drijven.
Als er een krans om de maan staat.
Als de honden in de lucht snuiven.

Mooi weer is te verwachten:

Als de wolken onscherp omrand zijn.
Bij een grijze zonsopgang.
Als de zon rood ondergaat.
Als de volle maan helder opkomt.
Als de zwaluwen hoog vliegen.
Als de vleermuizen tot laat blijven fladderen.
Als de kevers en bijen uitvliegen.
Als er des morgens een zware dauw is.
Als de spinnewebben bedauwd zijn.
Als de rook slecht omhoog gaat.

September zacht, October goud,
Dan wordt November koud.

DE PADVINDERSWET.

1. *Op de eer van een Padvinder kan men vertrouwen.*

   Dit betekent kort en bondig, dat als een Padvinder zijn erewoord geeft, hij zich hieraan houdt. Hij zal onder geen voorwaarden dit woord breken of erom liegen.
   Bovendien zal een Padvinder geen daad verrichten, welke in strijd is met zijn eer.

2. *Een Padvinder is trouw.*

   Een verkenner is trouw aan zijn patrouille, zijn troep, zijn leiders. Hij is trouw aan zijn mede-verkenners, zijn werkgevers. Het betekent: door dik en dun kunnen ze op mijn trouw rekenen.

3. *Het is de plicht van een Padvinder zich nuttig te maken en anderen te helpen.*

   In de eerste plaats doe je dit door elke dag je goede daad te doen. Om zoveel mogelijk mensen te helpen, moet je paraat zijn, dus je zelf trainen, zodat je op allerlei gebied kunt helpen: van een band plakken tot iemand een vuiltje uit het oog halen. Bovendien doe je altijd eerst wat je plicht is, daarna wat je graag zou doen.

4. *Een Padvinder is een vriend voor allen en een broeder voor alle andere Padvinders.*

   Om met het laatste te beginnen: Al heb je een andere padvinder ook nooit ontmoet, je zult hem altijd behulpzaam zijn en hij kan op je bouwen.
   Voor alle mensen ben je vriendelijk, beleefd en behulpzaam. Je maakt daarbij geen onderscheid tussen rang en stand, alleen tussen goed en kwaad.

5. *Een Padvinder is ridderlijk.*

   Ridderlijk ben je door overal te helpen, ook zonder dat men het je van te voren moet vragen. Denk hierbij vooral aan vrouwen, kinderen, ouden van dagen en invaliden.

6. *Een Padvinder is een dierenvriend.*

   Doodt geen dier zonder noodzaak, maar helpt ook dieren waar je kunt. Voeren van vogels in de winter. Nestkastjes!

7. *Een Padvinder weet orders te gehoorzamen zonder tegenspreken.*

   Er kunnen momenten zijn, dat het niet mogelijk is om een order of een opdracht helemaal te verklaren. Een Padvinder begrijpt dat en vraagt niet verder, doch voert de order uit.

8. *Een Padvinder glimlacht en fluit onder alle moeilijkheden.*

   Er zijn twee manieren om moeilijkheden en tegenslagen te verwerken. Eén is bij de pakken neerzitten, mopperen en denken, hoe moeilijk je het hebt. Dan raak je in de put. De goede manier is je niet kwaad te maken om tegenslagen, maar er nog een schepje boven op te leggen, wat meer inspanning en om je teleurstelling opzij te zetten, fluit je maar eens en stop je al je zorgen in je plunjezak.

9. *Een Padvinder is spaarzaam.*

   Je geeft niet onnodig geld uit, vooral niet aan rommel, of alleen maar aan lekkernijen.
   Zorgt, dat je geld in reserve hebt en besteedt je geld niet als een dwaas.

10. *Een Padvinder is rein in gedachten, woord en daad.*

    Denkt niet, dat je een flinke vent bent door smerige taal te gebruiken of vuile moppen te tappen. Je verlaagt je zelf tot een dwaas en bezoedelt je eer.

DE PADVINDERSBELOFTE.

Op mijn eer belooi ik ernstig te zullen trachten:

1. Mijn plicht te doen tegenover God en mijn land.
2. Iedereen te helpen waar ik kan.
3. De Padvinderswet te gehoorzamen.

Je weet uit art. 1 wat je eer is, dus er wordt van je verwacht, dat je het ook werkelijk ernstig zult trachten. Aan de manier waarop je dit gegeven erewoord houdt, is te zien of je Padvinder bent of niet.

Internationale „MORSE" code		Semaphore	Vlag-code	Cijfers
A	. —			1
B	— . . .			2
C	— . — .			3
D	— . .			4
E	.			5
F	. . — .			6
G	— — .			7
H	. . . .			8
I	. .			9
J	. — — —			0
K	— . —			cijfers volgen
L	. — . .			
M	— —			letters volgen

Woord af = Ruststand. Zin af = 2e Ruststand
Einde bericht = 3e Ruststand. Sein getallen als woorden. Voorkomt vergissing.

Internationale „MORSE" code		Semaphore	Vlag code	kleur voor vlaggen
N	— .			wit
O	— — —			zwart
P	. — — .			rood
Q	— — . —			blauw
R	. — .			geel
S	. . .			cijfers morse
T	—			1 . — — — —
U	. . —			2 . . — — —
V	. . . —			3 . . . — —
W	. — —			4 . . . . —
X	— . . —			5 . . . . .
Y	— . — —			6 — . . . .
Z	— — . .			7 — — . . .
				8 — — — . .
				9 — — — — .
				0 — — — — —
				Rust-stand

Bij vergissing door seiner minstens 5× E seinen. Opnemer seint bij niet-begrijpen | M | als één letter.

EERSTE JAARGANG 5 JUNI 1914 No. 1

Het Padvindersblad

Weekblad, officieel orgaan van de Nederlandsche Padvinders Organisatie en van den Nederlandschen Padvinders Bond

REDACTIE: Dr. J. W. BOISSEVAIN, Hoofdredacteur, Zijlstraat 59, Haarlem, aan wien alle kopij in te zenden, A. E. DUDOK VAN HEEL, J. F. SCHAAP, Dr. W. J. H. LEURING, C. D. VIEHOFF

J. W. BOISSEVAIN & Co. UITGEVERS, HAARLEM

ABONNEMENT:
Per half jaar, franco per post . / 1.10
Buitenland . . . . . ,, 1.60
bij vooruitbetaling

ADVERTENTIEN:
Van 1—5 regels . . . . . / 0.85
Elke regel meer (gewone letter) . ,, 0.15
Bij abonnement korting

Bij het eerste nummer van het vereenigde weekblad

Om mee te werken tot de eenheid in de Padvinderij in ons land, had ik het plan opgevat de beide bestaande weekbladen tot één te vereenigen. Daartoe werden de redacties en eigenaren van *De Padvinder* en *De Nederlandsche Padvinder* gepolst en al aanstonds bleek, dat allen gezind waren hun meewerking te verleenen, om de gewenschte eenheid te verkrijgen. Nochtans hebben de onderhandelingen zeer lang geduurd, want het was niet gemakkelijk een overeenkomst te maken, welke voldeed aan de verschillende opvattingen en aandeelhouders der bladen en aan de uitgevers. Hierdoor is het gekomen, dat het eerste nummer van *Het Padvindersblad* pas in de eerste week van Juni verschijnen kon, en niet vroeger, zooals wij gehoopt hadden.

De redactie brengt allereerst haren dank aan degenen, die de beide organen, waaruit dit weekblad thans samengesmolten is, opgericht en in stand gehouden hebben en die de bladen, welke hun lief geworden zijn, overgegeven hebben ter wille der eenheid; aan alle pioniers der pioniersbeweging, die door hun optreden, toewijding en volharding het opvoedingswerk der Padvinderij in ons land ter hand genomen en verbreid hebben, en verder aan alle medewerkers, die de zaak gesteund hebben. En ten slotte breng ik persoonlijk mijn dank aan de N. P. O. en den N. P. B., die in mij als onpartijdig hoofdredacteur hun vertrouwen gesteld hebben. Ons blad zal onpartijdig onze beweging dienen, allen aanstoot en wrijving der verschillende vereenigingen vermijden en ertoe bijdragen in Nederland tot een krachtige en eensgezinde organisatie der jeugd te geraken. Doch hiervoor is de samenwerking van allen noodig: in ons blad moeten tot uiting komen de ouderen, die met hun ervaring raadgeving en plannen voor nieuwe dingen schenken, en de jongeren, die ook meedeelen kunnen, wat zij als padvinder doen.

We hopen dan ook zeer, jongens, dat jelui veel oorspronkelijke opstellen in zult zenden, weest niet ontmoedigd, als het niet te best gelukt, doch beschrijft maar tochtjes, kampen, en ook andere voorvallen of plannetjes, waarmee je je kameraden helpen kunt, en beschrijft heldendaden van jongens of verzint grappige avonturen.

Laten verder, nu de redactie en uitgevers het hunne doen voor de eenheid, de troepleiders en padvinders zelf medewerken. De verhouding tusschen de jongens van de verschillende vereenigingen is altijd zeer goed, doch zij kunnen nog meer met elkaar oefeningen houden, elkanders feesten bezoeken, samen in patrouilles uitgaan enz., en dit kan geschieden, indien de leiders in verschillende plaatsen onderling een samenkomst afspreken of de jongens het verzoek ertoe doen.

Het spreekt vanzelf, dat *Het Padvindersblad* bestemd is voor alle padvinders, dus ook voor hen, die noch tot de N. P. O. noch tot den N. P. B. behooren, en natuurlijk zoowel voor de jongens als voor de padvindsters. We rekenen dan ook op inzendingen uit alle padvinderskringen en stellen onze kolommen open, behalve voor de officieele mededeelingen, de vereenigingsberichten en oefeningen der beide groote vereenigingen, ook voor die van de andere. Zoo kan ons orgaan een middel zijn tot eenheid, want dan lezen alle padvinders van elkanders oefeningen, van wat anderen doen, hoe zij werken en wat er bij hen omgaat. Zoo leeren leden van de eene vereeniging de daden der andere en tevens de namen van wie in andere groepen op den voorgrond treden. Hierdoor kunnen de personen, denkbeelden en verrichtingen van het eene deel „bekend" en „bemind" bij de andere worden.

Moge, nu in *Het Troepleidersblad* stukken komen voor de ouderen bestemd, *Het Padvindersblad* aldus een echt jongensblad worden en het orgaan voor flinke Hollandsche jongens!

J. W. BOISSEVAIN

Doop van den zoon van Gen. Sir Robert Baden Powell te Dorset
De aankomst van den generaal en zijne vrouw bij de kerk

Welkom

Namens de *Nederlandsche Padvinders Organisatie* heet ik het nieuwe weekblad *Het Padvindersblad* hartelijk welkom.

Zeker, niet zonder weemoed hebben wij de vorige week afscheid genomen van *De* (groene) *Padvinder*, die, geheel onafhankelijk, van het begin af der beweging in Nederland getracht heeft de Padvindersbeginselen voor onze jongens duidelijk te maken en deze bij hen ingang te doen vinden. Zoo is echter nu eenmaal het leven op deze aarde, het komende ontwikkelt zich uit het voorgaande en op het graf van wat eens was, groeit en bloeit, wat er uit geboren werd.

Dankbaar dus erkennende al het goede, dat *De* (groene) *Padvinder* voor de beweging gedaan heeft, en het pionierswerk zijner medewerkers nimmer vergetende, roepen wij heden: „Le roi est mort, vive le roi!" Daarmede den wensch en het vertrouwen uitsprekende, dat *Het Padvindersblad* in niet mindere mate dan zijn voorganger nuttig zal arbeiden ten bate van de Padvindersbeweging in Nederland. Het zal dit des te eerder kunnen doen, nu het ook in zich heeft opgenomen *De* (gele) *Nederlandsche Padvinder*, het orgaan van den N. P. B. Het nieuwe blad zal zich dus kunnen wenden tot alle Nederlandsche Padvinders.

Wij allen, Padvinders oud en jong, rekenen er op, dat het nieuwe blad telkens en telkens weer het leuke, het goede en degelijke zal verkondigen, dat onze beweging beoogt, opdat vele nieuwe jongens tot haar getrokken zullen worden en wij zelf in onze Padvindersbeginselen steeds meer versterkt zullen worden. Wij vertrouwen, dat het nieuwe blad goede wenken zal geven wat betreft oefeningen, marschen, spelen, het kampleven enz., dat het zal wijzen op het mooie, dat er voor jongens gelegen is in het zich weten te helpen en behelpen, het zich er altijd weten door te slaan en uit te redden, aan de kracht, die er uitgaat van tucht en gehoorzaamheid.

Maar al deze dingen, hoe goed, hoe prettig en mooi ook, zijn toch nog niet de speciale kenteekenen van de Padvindersbeweging. Deze liggen op ethisch gebied.

Gene blijven bijzaken, zeer nuttige en belangrijke bijzaken, die wij er niet gaarne bij zouden willen missen, maar de hoofdzaak, waarom destijds de beweging door Sir Robert Baden Powell in het leven geroepen werd, is het ethisch beginsel, dat der beweging ten grondslag ligt, namelijk:

„Het opwekken en ontwikkelen van „den echten, ouden Ridderaard".

Welke Hollandsche jongen, die wat fut, wat durf, wat zedelijken moed in zich voelt, zou er niet naar hunkeren zich de mooie riddereigenschappen eigen te maken en zich dien ridderaard te verwerven, waaruit de helden geboren worden!

Waaruit bestaat dan die Ridderaard?

De geschiedenis geeft er ons het antwoord op. Als een jonge man waardig gekeurd werd tot ridder geslagen te worden, begon hij bij die plechtigheid de knieën te buigen en openlijk Hem eerbied te brengen Wien alle eere toekomt; vervolgens zwoer hij trouw, trouw tot in den dood aan zijnen vorst en zijn vaderland. Daarmede was het eerste gedeelte afgeloopen.

Dan volgde het tweede. Wederom knielde hij neder en ontving den ridderslag met het zwaard, wat symbolisch beteekent, dat de ridder zijn zelfzuchtig eigen-ik wil dooden en van dat uur af zijn leven wil wijden in den dienst der menschheid, geheel onzelfzuchtig en onbaatzuchtig. Ten

derde zwoer hij trouw aan de Ridderwet.

Op den grondslag dezer beginselen ontwikkelden zich uit deze jongere ridders de helden, van wier heerlijke, moedige daden de geschiedenis getuigt.

Het zijn juist dezelfde grondslagen waarop ook de Padvindersbeweging is gegrondvest en het zijn deze beginselen, die wij bovenal mogen verwachten, dat door *Het Padvindersblad* telkens weer verkondigd zullen worden. Dan zal het nieuwe blad tot grooten zegen kunnen zijn voor duizenden Padvinders, maar ook voor ons volk, dat noodig heeft, dat er nieuw, frisch ridderbloed in komt, dat in staat is het opwaarts en voorwaarts te stuwen tot groote daden, die ook een klein volk in staat is te volbrengen.

„Ontwaak, o geest der oude helden,
„Vervul ons met uw ridderaard!
„De daden, die Uw roem vermelden,
„Zijn ons tot voorbeeld schatten [waard!

Den ouden heldengeest, den ouden echten ridderaard, dien brenge het nieuwe blad onzen Padvinders bij! Dat vertrouwen wij dat *Het Padvindersblad* doen zal, en daarom roepen wij het een hartelijk *welkom* toe.

A. E. DUDOK v. HEEL,
Wd. Voorzitter N. P. O.

Het Padvindersblad

Op mijn schrijftafel ligt de laatste *Padvinder*, de laatste „groene" die verschenen is. Er is iets weemoedigs in het afscheidnemen van een goeden vriend, die ons hielp in moeilijke tijden en vocht voor onze goede zaak. Zijn laatste woorden waren de negen artikels van onze P. V.-wet....

De groene is verdwenen en de gele is verdwenen, en een nieuw blad is geboren, het *Padvindersblad*, waarin Bond en Organisatie elkander zullen ontmoeten, het eerste daadwerkelijke teeken van éénheid, de zooveel besproken, beschreven en vurig gewenschte éénheid in de padvinderij in Nederland.

Ik hoop dan ook van harte, dat we door dit blad elkander beter zullen leeren begrijpen en waardeeren. Het valt niet te ontkennen, dat er nog principieele verschillen bestaan tusschen N. P. O. en N. P. B. *over den te volgen weg*. Het *einddoel*, dat we ons echter voor oogen hebben gesteld, is *hetzelfde*. We zijn allen op pad om te worden flinke zonen van Holland, krachtige ridderlijke eerlijke mannen, blijmoedige Christenen, die energie en veerkracht hebben het leven met succes in te gaan.

En wanneer we dat einddoel met *ernst* in het oog houden en toetsen aan Baden Powell's Scouting, wanneer we goed doordrongen zijn van de hoogere beteekenis van de padvinderij, dan *kan* het niet anders, padvinders, of ééns zullen die wegen samenvloeien. Dan zullen we elkaar ontmoeten om gezamenlijk den weg te vervolgen.

Alleen *ernst* kan waardeering geven.
Alleen waardeering kan éénheid geven

J. Sch.

Het leven is een pijl:
Daarom dient gij te weten,
Welk doel gij vat in 't oog, hoe
d' afstand goed te meten.
Trek dan het koord maar aan en
zend uw pijl naar 't doel.

(HENRY v. DIJKE)

Le roi est mort, vive le roi!

Wanneer men de Padvinders-beweging op de Oostgrens van ons land (Nijmegen–Venlo–Roermond–Maastricht) in de laatste jaren heeft meegemaakt en vooral van Limburg weet, hoe moeilijk 't is om als N. P. O. inheemsch en populair te worden als een corps, dat in elke plaats van eenige beteekenis er wezen *moet*, dan begrijpen de lezers van dit blad, *wat* 't wil zeggen om voeling te hebben met het Noorden, dat ons ook hierin voorging en deed volgen. Zeker, wij zagen Noordelijke troepen of patrouilles op kampen of tochten, wij drukten de hand van den Hollandschen Padvinder, dien wij kaarsrecht van lichaamsbouw wisten en kranig in opvattingen, maar zoo iets was van voorbijgaanden aard: 't filmde voorbij, alleen de gedachte aan die broeders boven de groote rivieren bleef vastwortelen; neen, toch méér dan die gedachten verbond ons aan 't Noorden: de „groene" *Padvinder*, die in 't Zuiden *het* P.V.'s weekblad was. Met pagina 888 eindigt de laatste halve jaargang van dit weleer zoo frissche blaadje en met weemoed zie ik die 177 nummers liggen, die me elken Zaterdag raad en nieuwtjes uit de hoofdstad brachten, waar 't hart der N. P. O. klopt. Wij, Padvinders uit de meest verwijderde streken van ons land, wij brengen hier onzen warmen dank aan de sympathieke Redactie en Medewerkers; wij laten front en groot saluut maken voor mannen als Gos. de Voogt en Metelerkamp, die door hunne hoofdartikels en waarschuwingen ons leidden langs de soms lastig-kronkelende baan, op wier handwijzers de wetsartikelen verklaard stonden, ons brengend naar de verwezenlijking onzer Belofte!

En thans, na die welgemeende woorden, een kreet en een wensch: *le roi est mort, vive le roi!*

Toen ik in No. 177 van den groenen *Padvinder* het „Belangrijk Bericht" las, heb ik eerst aan bovenstaande gedacht, maar ook aan 't volgende, hetgeen ik nooit verzwegen of verbloemd heb:

In dit *Padvindersblad* zie ik den *eersten* stap tot eene *N. P. U(nie)*. Degenen, die den groenen en den gelen Padvinder vereenigden, hebben.... gedurfd en juist gezien. Organisatie en Bond zullen elkaar méér en méér naderen en daardoor de P. V.'s-beweging aanmerkelijk versterken en verbroederen.

Daarom een rijk leven en een prachtige bloeikracht aan dit nieuwe blad! Daarom, redactie en medewerkers, een grooten geest van vlugge toenadering en trouwe vriendschap in uwe artikelen en bijdragen! Daarom steun en aanbeveling van alle Padvinders en Leiders!

En wanneer eens een P. V. overboord gaat, die dit *niet* zou kunnen, laat hem niet hulpeloos zinken, gooit boot of boei van redding uit, pikt hem op, geeft hem bijstand en raad om nimmer meer overboord te slaan, maar te blijven in de kajuit der broeders!

Het orgaan van N. P. O. en N. P. B. heil!

Roermond, 1 Juni 1914

Jhr. J. GRAAFLAND

Voor handige jongens

Draadlooze telegrafie

(De nrs. van *De Ned. Padv.* van Maart tot Mei bevatten artikelen, hoe zelf een inrichting voor draadl. telegr. te maken).

De beveiliging van de antenne tegen bliksemgevaar.

Nu de onweders ophanden zijn, vind ik het niet kwaad de noodige beveiligingen te bespreken tegen het inslaan van den bliksem in de antenne.

Dat de antenne groot gevaar loopt door den bliksem getroffen te worden, ligt voor de hand ; want de draden hangen gewoonlijk hoog in de lucht en zijn, behoudens de toestellen, nagenoeg regelrecht met den grond verbonden.

Wanneer de bliksem in de antenne is ingeslagen, zoekt hij zoo spoedig mogelijk den kortsten weg naar de aarde. Heb je nu den draad van de antenne losgemaakt van de toestellen en hangt deze b.v. een eindje van de toestellen af, dan zal de bliksem in het algemeen toch overspringen op de toestellen : want juist de toestellen zijn met de aarde verbonden.

Nu is het ook niet wenschelijk de toestellen uit te schakelen en b.v. den draad van de waterleiding te verbinden met dien van de antenne.

Heb je dit laatste gedaan, dan geef je den bliksem de gelegenheid om *door* het huis naar den grond te gaan. Dit is niet wenschelijk. Een afdoend en zeker veilig middel is, de antenne buitenshuis los te maken en te bevestigen, liefst eenige Meters van den verderen draad naar de toestellen, aan een andere leiding die naar den grond loopt.

Bij mij b.v. maak ik de antenne los van den draad, die het huis (naar de toestellen) binnengaat, en bevestig dezen aan een flinken gegalvaniseerden draad, die naar de pomp aan de schuur gaat. Op die manier geef ik den bliksem de gelegenheid op gemakkelijke manier aardcontact te verkrijgen.

Heb je nu de antenne op het dak, dan is het wenschelijk de antenne dusdanig te bevestigen met den draad die naar de toestellen gaat, dat hij makkelijk is los te maken, zoodat, wanneer er niet geseind werd, de antenne met slechts weinig moeite is te bevestigen aan een speciale schroef, die met de aarde verbonden is.

De meeste huizen in de stad beschikken niet over een pomp, en bij menig huis in de stad is het lastig voldoend grondconcact te verkrijgen. Ik zal je dan ook een middel aan de hand doen.

Haast ieder dak heeft een goot met een afvoerpijp. Wanneer nu het dak, waarop de antenne staat, een afvoerpijp heeft, die nogal diep den grond indringt, dan moet je bij niet seinen de antenne met de goot verbinden ; maar denk om eenige meters afstand van den draad, die naar de toestellen loopt. Bevestig dus een schroef vast op den rand van de goot, en bevestig daar dan de antenne aan. Door 't feit, dat bij ieder onweder de grond door regen nat gemaakt wordt, en er dus ook water in de goot staat, is dus de dakgoot met afvoerpijp een prachtige bliksemafleider.

Sommige huizen hebben wel eens een gegoten ijzeren goot en idem afvoerpijp ; maar die kunnen niet gebruikt worden. Alleen een zinken goot en pijp komen in aanmerking.

Moet het water reeds boven den grond uit de afvoerpijp stroomen, dan kan de goot niet als afleider dienst doen. In dat geval koop je een eind gegalvaniseerde waterleidingsbuis, bv. van $\frac{3}{8}$" en laat er een dop op schroeven.

Sla nu die pijp zoo diep mogelijk in den grond en wel, dat je zeker kunt vermoeden, dat het uiteinde van de pijp in het grondwater staat, of in ieder geval in goed vochtigen grond komt.

Bevestig nu den gegalvaniseerden draad van $\pm$ 7 m.M. aan dien top van de pijp, liefst met gegalvaniseerde klemschroeven (koper wordt wat duur) en leid dien draad naar het dak, zoo mogelijk met geen of anders groote bochten (geen scherpe hoeken).

Het gevaar van het inslaan van den bliksem wordt door een antenne, welke op goede manier met de aarde verbonden is, aanmerkelijk verminderd.

In het tijdsein van Norddeich stond 20 sec., dit moet 26 sec. zijn.

F. C. G. D.

TECHNISCH

Mijlen en Knoopen

1 Geograph. Meile, Duitschland	= 7420.4	M.
1 Geograph. Mijl, Nederland	= 7408	„
1 Sömül, Denemarken	= 7408	„
1 Zeemijl, Nederland	= 1852	„
1 Seamile, Engeland	= 1852	„
1 Geographic Mile, Engeland	= 1855	„
1 Admirality Knot, Engeland	= 1853	„
1 Nautical Mile, Engeland	= 1853	„
1 Mille Marin, Frankrijk	= 1852	„
1 Mille Legal, Spanje	= 1852	„
1 Quartmül, Denemarken	= 1852	„
1 Milha Maritima, Portugal	= 1850	„
1 Statute Mile, Engeland	= 1609	„
1 Sea League, Engeland	= 5556	„
1 Uur gaans, Nederland	= 5555	„
1 Lieue maritime, Frankrijk	= 5556	„
1 Lieue, Frankrijk	= 4444	„

Ge ziet, nog al wat verschil. Dit komt hoofdzakelijk (wat de zeemijl betreft), doordat men voor de mijl neemt een zeker gedeelte van een grooten cirkel dera ardoppervlakte, en niet elke natie daarvoor denzelfden cirkel heeft genomen. Engeland en Amerika gebruiken b.v. als mijl de lengte van 1 meridiaan-minuut ($\frac{1}{60}$ graad) op 48° breedte, Duitschland 1 meridiaanminuut op 45° breedte, enz. Veel loopen de maten echter practisch niet uiteen ; 't is meestal een verschil van enkele Meters, en op zulke groote afstanden als een mijl hindert dat minder.

Om de vaart van een schip te bepalen, gebruikt men een loglijn, waarop knoopen op dusdanigen afstand van elkaar zijn aangebracht, dat, als 't schip b.v. 12 zeemijlen in het uur aflegt, er ook 12 knoopen door den hand van den logger in $\frac{1}{2}$ minuut passeeren. De lengte van een knoop, d. i. de afstand tusschen 2 knoopen, is dus op een Hollandsch schip $\frac{1852}{60\times2}$ × 15,43 Meter, op een Engelsch schip $\frac{1853}{60\times2}$ = 15.44 M., op een Portugeesch schip $\frac{1850}{60\times2}$ = 15.42 M.

C. D. V.

Dit is het blad van den padvinder.
't Roept allen toe: uit de stad, kinder!
Komt in de velden; wat hinder'
Regen of zon. Buiten de stad vind' er
Men frissche lucht. Al waait wat wind er,
Wij spelen buiten als een bladvlinder
Of dartlen in 't nat ginder.
Worden nooit de lezers van 't blad minder,
En houde 't de liefde van den padvinder!

APELDOORNSCHE PADVINDERS

De looptroep onder vaandrig Sauerbier

De fietstroep onder hopman Kortebeen

Loop- en fietstroep

De Gelderland-troep bij professor Karhrels

door S. A. v. Oven

(Vervolg van no. 11, blz. 95, *De Ned. Padv.*)

Hoofdstuk III

De eerste overwinning

De jongen zat alleen op een bankje te peinzen. (De anderen waren allemaal naar het bosch). De reeds zoo bekende, zure trek om zijn mond. In zijn hand een dichtgeslagen boek. Even glimlachte de hopman. Hij herkende het mooie roode bandje met de gouden letters : Cyrano de Bergerac.

„Zelfde uitgaaf als de mijne, meneer Winterfeld", zei Toplicht en ging naast hem zitten.

„Ik heb u nooit gezegd mij mijnheer te noemen. — Waarom volgt u mij ?" liet hij er nijdig op volgen.

De hopman negeerde de vraag en zei : „Neen ; maar *u*, en *niet* mijnheer, wil *ik* niet. In zooverre moet u mij te gemoet komen. Beter nog, we kunnen de moeilijkheid ontgaan. Zoolang u bij ons bent, zullen we u „Cyrano" noemen.

„Zoolang ik bij u ben ?" Wat wilt u van me ?

— Wel, u gaat toch mee naar ons kamp, is het niet ?

— Ik ? Ik denk er niet over. Hoe komt u daarbij ?

O, wel, ik heb het u gevraagd, en ik ben koppig. Vraag maar na bij mijn jongens.

— En als ik weiger ? Waar blijft u dan met uw koppigheid ?

— U weigert niet, Cyrano. Ik heb met uw vader gesproken.

— Ei. En wat voor fraais heeft de ouwe heer u van mij verteld ?

— Hij bevestigde de verklaring van Dirk van Vestenborgh, dat u door en door eerlijk bent. Ik ken u korter, maar beter, monsieur de Bergerac.

— Meneer ! Niet alleen dat u mij hindert door mij te volgen, maar u volgt mij om mij te beleedigen. Ga !

Toplicht bleef rustig zitten. De waarheid, Cyrano, is dikwijls onaangenaam, maar kan niet beleedigend zijn.

Waarheid ? Hoe durft u ! Wanneer hebt u mij hooren liegen ?

Nooit. Maar iemand, die, en tegenover een vreemde nog wel, veronderstelt, *tegen beter weten in*, dat zijn vader achter zijn rug leelijke dingen van hem vertelt, is niet door en door eerlijk. Zoo iemand houd ik voor een gluiper..... Dàt en Cyrano ! Neen, dat gaat niet. Ik zal u uw zin geven en u Winterfeld noemen.

De jongen was opgesprongen en keek Toplicht met bliksemende oogen aan. Hij kneep zijn nagels in de handen om zich te beheerschen, en zei toen, met iets als goedkeuring en verbazing in zijn stem :

„U durft veel zeggen".

De hopman schokte even met de schouders : „Ik meen het".

„En u hebt gelijk. Het wàs smerig van me. Vader en moeder houden veel van mij, en ik van hen. Maar ik *wou* niet iets laags zeggen. Ik wou scherp, cynisch zijn — ik heb pijn.

Toplicht keek den jongen even ernstig aan. „Jij houdt van ze ? Welnu ! Bewijs dat. Je vader is diep ongelukkig, dat hij de oorzaak van je lijden niet kan vinden. Maar hij meent dat 14 dagen in de frissche lucht je goed zal doen, en hij wou dat professor je nog eens onderzocht. Geloof je niet, dat je arme moeder méér lijdt onder jouw heerlijk humeur dan jij door je pijn ? Jij houdt van je ouders ? Bewijs het dan, jongen.

„Dat wil ik. Durft u denken, dat ik *niet* van ze houd ?"

„Dus je gaat mee, Dolf ?" en Toplicht stak hem zijn hand toe. De jongen greep die en zei met een zenuwachtig lachje : „U beweerde, dat we het samen wel zouden vinden. Ik geloof, dat u gelijk hebt. Ik had mij voorgenomen lekker ongeschoft tegen u te zijn, maar dat is niet zoo makkelijk als het lijkt."

„Je hebt eerlijk je best gedaan, Dolf, laat dat je een troost wezen. Dus je gaat mee ?"

„Ja, hopman".

„Mooi. We zullen je voorloopig als gast beschouwen. Als zoodanig verwacht ik, dat je je naar de regels van je gastlui zult gedragen — te weten, naar de Padvinderswet. De jongens zullen je het voornaamste wel vertellen. Heb je wel eens gehoord van de goede daad ? Ja ? Nou, jouw eerste goede daad is, dat je je pijn overwint en wat hartelijker tracht te zijn tegen je vader en moeder..... Als we op tocht zijn, mag je op mij je schade inhalen. En nu naar binnen, terwijl ik mijn troepje bij elkaar trommel."

Tien minuten later bedankte de hopman Mevrouw voor de hartelijke ontvangst. De dokter schudde hem de hand. „U bent een merkwaardig mensch. Wat hebt u toch voor invloed op die jongens ? Ik ben blij

dat ik u heb leeren kennen....” Toen kwam Dolf met zijn fiets het huis uit. „O ja, jongens! Dolf komt zoolang bij ons logeeren. Ik verwacht dat jullie goede kameraden voor hem zult zijn”. Deze mededeeling werd onder groote stilte ontvangen. Winterfeld beet op zijn lippen en gooide zijn fiets rond om weg te brengen. De hopman greep hem bij zijn schouder. „Vooruit, dwaas! Heb je ze soms reden gegeven tot juichen? Zorg maar dat ze niet juichen als je weggaat”. Toen fluisterde hij hem in: „Denk aan je belofte”.

De jongen gaf daarop zijn ouders een hand en zei „Dag vader en moeder. Ik zal schrijven als professor mij gezien heeft”, stapte op en reed de oprijlaan af, zonder ééns om te kijken.

„Ik hoop dat u er geen spijt van zult hebben” zei de dokter. „Geen nood! We hebben al vriendschap gesloten”.

De hopman reed op de keien. Dolf op het smalle fietspad. „Zeg jongetje, zou jij meneer daar niet eens laten rijden, of heb je thuis geen manieren geleerd?” Dolf staarde Jan Kordaat even aan, alsof hij door hem heen zag, en antwoordde niet.

„Je bent niet beleefd tegen je gast, Jan. Er is plaats genoeg voor mij àchter Dolf. — Staat je zadel niet wat te hoog, Dolf?

„Dat is mijn zaak”.

— Hopman, waarom nam u dien vlegel mee? Is dàt een antwoord? Hij moest het mij niet lappen.

— Hij had het ook met jou niet afgsproken, Henk.

„Afgesproken? Wat zwamt u nu weer?” vroeg Dolf.

— „Wel jochie, je bent bezig je schade op mij in te halen, niet? Dat was toch onze afspraak?”

Hij bromde iets, wat met wat goeden wil uit te maken was „neem me niet kwalijk”, en ging van het fietspad af.

„Als dat mormel niet binnen vier en twintig uur een pak slaag van mij te pakken heeft, weet ik het niet”. Het mormel draaide zich om. „Klaas heet je, niet? Nou Klaas, *ik* weet het wél. Dan heb je een pak slaag van het mormel te pakken. Pas maar op”.

— Wanneer begint de strijd, Dolf?” vroeg de hopman.

— Wat een stomme vraag.

— Nog altijd „lekker onbeschoft”, al valt het je niet makkelijk? Vanavond om kwart voor tien ongeveer, mijnheer Winterfeld. Denk er maar aan.

— Als dat waar is, zal ik u morgen ochtend mijn excuus maken. Waarom zegt u weer mijnheer?

— Om je er aan te herinneren, dat we toch wel gevoelig zijn voor je beleefdheden. Maar zeg eens Dolf, heb je erge pijn?

— Wat gaat u dat aan?

— O, niets jongen. Neem me niet kwalijk. Alleen meen ik mij te herinneren, dat we vriendschap gesloten hebben? En daarom interesseert het mij.

De hopman trapte wat door, en Dolf reed een tijdlang alleen. Opeens schoot hij tusschen den hopman en van Duinen en zei: „Ik heb weinig pijn, maar bijna voortdurend” en toen bleef hij weer achter.

— Meneer wordt spraakzaam. Wat ziet u toch in dat mispunt, hopman?

— Wil je mij een pleizier doen, Wim, en mij helpen dien jongen te winnen? Dring je niet op. Wees onbeschoft als hij onhebbelijk is, en sla er op als hij *dreigt* te slaan. Maar wees zijn vriend. Wil je?

— Ik begrijp u niet, baas. Maar u kunt op mij rekenen. „When Caesar says: „do this”, it *is* performed”.

De jongens waren op hun eiland. Hun booten lagen in een klein, natuurlijk haventje gemeerd.

De koks waren druk in de weer. Een primus en twee spiritus-snelkokers per groep, benevens een groote en een kleinere emaille pan en een koekepan. „Graag kampeeren, maar goed eten. Niet veertien dagen geknoei op een houtvuurtje met blikken eetketeltjes. Dat is goed op een dagmarsch, maar niet in een vast kamp”, vond de hopman — en zijn jongens voeren er wél bij.

„Jongens! waar komt Dolf Winterfeld aan den bak?” Algemeene stilte.

Eindelijk zei Willem: „Bij ons, baas”.

„Dan slaapt hij dus ook bij jullie?”

„Ja baas”.

„Dank je jongens”.

„Zeg, ben je nou heelemaal? Wat moeten wij met dien vent?

Wel Klaas, hoe wil je anders om kwart voor tien met hem vechten?

„Dat is flauw. Dat is je reden niet”.

„Neen. Maar ik heb den baas beloofd, dat ik Dolfs vriend zou zijn. En ik dacht, dat dat dan ook voor jullie gold”.

„Natuurlijk Willem, dat is onze gewoonte. Als één iets belooft, komen we er allemaal voor op. Dus nou ook. Als je dat dadelijk gezegd hadt, had ik mijn mond gehouden”.

„Allemaal eens?”

„Natuurlijk. Dolf is welkom”.

Nu gingen Willem en Klaas naar den jongen toe, die alleen bij de booten zat te mokken.

„Dolf, het eten is klaar. Kom je?” vroeg van Duinen en Klaas de Vries voegde er bij: „Je kunt bij ons in de tent logeeren. En dat vinden we allemaal erg prettig”.

Dolf stond op en meesmuilde: „Dat zal wel. Waarom vindt je dat zoo prettig? Probeer je dat pak slaag te ontloopen?” Klaas beet op zijn lippen. „Neen, daar is het nog te vroeg voor. Ik doe vast mijn goede daad voor morgen”.

— Kom, dat is ten minste oprecht. Ik ga met jullie mee”!

Het eten was uitstekend. De Padvinders-koks hadden hun insigne wél verdiend. Maggi's Londonderrysoep met een paar bouillonblokjes er door. Varkenscarbonaadjes met doperwten uit blik en flensjes toe.

Natuurlijk werd er druk gepraat en gelachen. Ons troepje was aan het oude herinneringen ophalen.

Dirk en Willem trachtten voorzichtig hun gast in het gesprek te mengen. Langzamerhand kwam die ook onder de bekoring van het openlucht-diner; hij luisterde vol belangstelling naar Dirk's verhaal van de vervolging van de schakers zijner zuster, op ditzelfde meer, en iets later, op een onschuldig gedane vraag van zijn vriend, vertelde hij een kwajongensstreek die zij samen eens hadden uitgehaald. Hij deed dat zoo leuk, dat de heele bende zal te brullen. Gerrit keek den jongen verbaasd aan. Dàt had hij niet achter hem gezocht. Dolf zag het. Meteen snauwde hij om zout, en verder was er geen woord uit hem te krijgen. Hij speelde weer voor oorwurm.

's Avonds, aan een groot kampvuur, vertelde de hopman van zijn reizen; om 9 uur werd taptoe gehouden. Wat klonk dat aardig over het water, die ocarino's, hoorn en trom. De Russische taptoe. Zacht klagend klonk het over het meer, om dan opeens wild op te schetteren uit de hoorn; een woeste roffel tot

slot en ting-ting, op de bel van de motorsloep.

„Twee glazen! Wacht opsteken" commandeerde de hopman. — Het kwam uit zooals de leider voorspeld had. Om de jongens vrij te laten, was hij zelf op den tjotter gaan slapen en niet in de tent van zijn „lijfwacht", zooals naar gewoonte. Om 9 u. 15 lag alles onder de wol. Maar.... eerste avond in kamp. Niet slapen. Voortdurend gepraat en gelach. Dolf had weer eens een bui en lag stil, met gesloten oogen. Slapen ging niet. Ongewoonte. Nooit bij de hand gehad. Natuurlijk schreef hij het toe aan het lawaai en had dus een welkome gelegenheid zich te ergeren. Tegen tien uur vloog hij overeind en snauwde: „Bek dicht". „Het kan wel wat netter, niet?" vroeg Klaas.

„Poeh! wie ben jij, dat het je niet netjes genoeg is?"

„Ik? O, ik ben maar een fabrieksjongen, jongeheer, en mijn vader is timmermansknecht....

„O, jou leelijk mispunt. Kom je je pak slaag halen? Daar dan", en Klaas kreeg een draai om zijn ooren.

Toen had je het lieve leven gaande. Toen eindelijk het heele kamp op stelten stond, kwam Toplicht van zijn tjotter. „Hoornblazer! Geeft acht". Meteen schetterde het signaal door den nacht. Toplicht wachtte een oogenblik en commandeerde toen: „Géét.... acht!" Ademlooze stilte, alleen verbroken door het gehijg der combattanten. Iedereen stond in positie. „Allemaal naar bed, en slapen, hoor! Groep van deze tent wachten". Iedereen verdween, op ons troepje na. Dolf lachte. „U hebt er goed den wind onder. Mijn compliment. Zweep-regime?"

„Neen jongen. Onderlinge vriendschap. Anders niet. Vertel eens op. Kom je morgen je excuus maken voor vanmiddag?"

„Drommel, u hebt gelijk gehad. Hoe wist u dat zoo precies?"

„Dat zal ik je morgen wel eens vertellen. Waaróm vocht je?"

„Waarom, meneer? Omdat die vent, die de Vries, zei dat ik een ploert was". — „Dat lieg je!" riep Klaas.

„Liegen? In ons kamp? Neen Klaas. Dat doet Dolf net zoo min als jullie. Heb jij dat eerlijk gehoord, jongen, dat Klaas dat zei?"

„Neen meneer. Hij zei het niet. Maar hij insinueerde dat ik hem minachtte omdat zijn vader zijn broodje verdient met zijn handen. Dus dat komt op hetzelfde neer";

Klaas kwam een stap vooruit. „Méénde je dat dan niet?"

„Zeg joh! wou je nóg een pak op je duvel hebben?"

„Neem me dan niet kwalijk, Dolf. Dat dàcht ik. Wil je onze vriend zijn? Dat hadden wij tóch al afgesproken."

Dolf aarzelde één oogenblik. Toen zei hij: „Graag Klaas".

Rust in het heele kamp. De hopman stond met Willem van Duinen te genieten van den mooien nacht.

„Begrijp je me nu, Willem?"

„Ik geloof het wel, hopman. Zooiets van „ruwe bolster, blanke pit". En dat had u dadelijk geschoten".

„Dank jullie voor de hulp, Wim, En nu slapen". Voorzichtig gingen ze de tent binnen en legden zich tusschen de slapende jongens.

(*Wordt voortgezet*)

Wraak

Het was zoo gekomen. In de Kerstvacantie waren ze een voorstelling van de „Gijsbreght van Aemstel" gaan zien, vier patrouilleleiders, in uniform, en verontwaardigd teruggekomen. Amsterdam was dus aangevallen en belegerd, ja ingenomen, door die gemeene Waterlanders en Kennemers! Een troepleider had hun wel verteld, dat er hoogstwaarschijnlijk nooit een kasteel der van Amstels binnen Amsterdam gestaan heeft (wel te Ouderkerk) en verwoest is, en dat Vondels stuk speelt in het Amsterdam van zijn tijd, terwijl er tijdens Gijsbrecht IV en Jan van Amstel niet veel meer dan een dorp stond, het feit bleef, dat de overval plaats gehad had. Kennemers, dien naam hoorde je tegenwoordig wel meer, wie zijn dat ook weer? O ja, dat zijn die leelijke patjakkers uit Haarlem, die zich zoo noemen. Dat waren dus de nazaten van de lui, die Amsterdam hadden willen verwoesten. Dat was reuzenschofterig en dat moest gewroken worden. Kort na de tooneelopvoering belegden de jongens samen een vergadering, besloten Haarlem den oorlog te verklaren en met hun patrouilles de Kennemers aan te vallen. Jan Sedain was er eerst tegen geweest, daar hij den casus belli van te ouden datum vond, maar zijn Latijn maakte geen indruk op de anderen en Bob de Tooy wees op het voorbeeld van de Vlamingen in Jules Verne's „Dokter Ox", waar de inwoners van een stadje een ander aanvielen, omdat een koe uit dit stadje een 700 jaar geleden gras uit hun gemeenteweide genomen had. Hoewel dat nu wel geen historisch voorbeeld was en er geen zuurstof uit Dokter Ox's lichtfabrieken was, om hen opgewonden te maken, vonden de jongens dat er reden genoeg voor wraak was, te meer, daar zij graag aan een leuke oefening deel namen.

Zoo werd een tijd later de oorlogsverklaring aan den Hoofdleider te Haarlem gestuurd en, terwijl Kennemer Padvinders op een Zaterdagmiddag dit stuk, dat achter het raam van het clubgebouw opgehangen was, lazen, naderde de vijand reeds de veste. Tusschen halfdrie en drie uur zou hij te Overveen zijn, waar de strijd uitgevochten zou worden. Volgens aanwijzing van den hopman ging vaandrig Herders met de Heemstedenaren langs den Zijlweg naar het Kolkje, terwijl de andere middagvendels langs den Julianaweg op Overveen trokken. Enkele jongens werden met de fiets vooruit gezonden en voor de beide troepen gingen eenigen als verkenners vooruit; maar er werd niets bespeurd, voor men het Kolkje bereikte. Op de duinen en in de boschjes van Brouwerskolkje waren als gewoonlijk kinderen aan het spelen en verder zagen de verkenners er drie mannen zitten met baarden, die klaarblijkelijk op hun fiets daar gekomen waren.

Wachten werden uitgezet aan de uitwegen en, terwijl het paarse en

bruine vendel het Kolkje binnentrokken, gingen het roode en blauwe langs de vaart erachter, om daar zoo noodig de vijanden tegen te houden. De leiders drukten den jongens goed op het hart voeling met elkander te houden en altijd de wachtposten in det oog te houden. De paarsen waren aan den benedenkant gegaan en langs het prikkeldraad aan den spoorkant, voorzichtig tusschen de boomen en struiken doorsluipend ; de bruinen bleven boven op het Kolkje.

Aan het eind van de duinen, waar de weg nauwer wordt en zanderig naar de vaart gaat, lagen enkele posten der paarsen en reeds was hun hoofdmacht dat punt genaderd, toen zij eensklaps een groot geschreeuw hoorden in de verte, waarschijnlijk onder de spoorbrug. „Aanvallen", commandeerde Herders, die achter zijn troep liep. Doch wat gebeurde ? : enkelen van zijn jongens, die vooraan marcheerden, gaven plotseling een schreeuw van schrik — de drie mannen, die kalm daarheen gewandeld waren, hielden stil, stelden zich tusschen de voorposten en den hoofdtroep en zetten den nauwen weg af, en nog meer — zij wierpen hun baarden af, deden hun jassen uit en ontpopten zich als padvinders, de Tooy en Jan Falks hadden zich namelijk van de hulp verzekerd van een paar groote jongens van hun troep en zoo stonden daar Erfland, Donksraam en Timmerman. Zij hielden eenigen tijd den weg bezet, totdat zij hulp kregen van Jan Falks en Jan Sedain met hun patrouilles. Falks had gemaakt, dat hij zoo vroeg mogelijk aan de zanderij aan den overkant was en was vandaar met zijn jongens ongemerkt naar de spoorbrug geslopen, waar hij de rooden verrast had. Dezen stonden toen op den weg langs het water en de groep die bij de brug stond, werd door de arendenpatrouille zoo onstuimig voorbijgestormd, dat zij de Amsterdammers niet konden tegenhouden, die den zandigen weg naar boven opsnelden en de drie, die zich vermomd hadden, te hulp kwamen. Voordat het Haarlemsche paarse vendel volledig bij elkaar was (daar verschillende jongens ervan als posten hier en daar stonden) hadden de Amsterdammers hun lasso's voor den dag gehaald en slingerden die meestal met vrij groote juistheid om de Kennemers. Het gelukte zelfs aan Lau Veinebwas den vaandrig te lasseeren. „Hij is met krijgsmanseer in 't harrenas gestorven", declameerde Crantelle, die zelf ook al gevangen was.

Intusschen stonden de bruinen niet ver van den ingang van het Kolkje, een gedeelte vatte post bovenaan in de boschjes tegenover het tentje, met een paar posten aan den achterkant die aan de zijde der vaart is, terwijl een ander deel den toegang naar den spoorweg bezette. Stil en slim slopen enkelen der vossengroep naar beneden, om voeling te houden met de blauwen, die daar den weg aan het water bezet hielden. Daar kwam de voorman der vossen terug en berichtte dat de blauwen den vijand gezien hadden. Nu verzamelde de vaandrig der bruinen zijne jongens op den weg naar de vaart, doch ze stonden hier nog niet lang, of men hoorde ook beneden geschreeuw en er kwamen al blauwe vluchtelingen aanrennen. „Houdt stand, aanvallen !" riep de vaandrig en — daar kwam een patrouille paarsdassers van de Tooy en een blauwdassers van Meyer.

Toen ze nog op een afstand waren, zei de lange Hudok, die ook meegekomen was, „daar hei je die vent met dat baardje, dien we zoo dikwijls in Amsterdam zien"; — „het is een stuk neef van me", antwoordde Bob de Tooy, „ik zal hem wel eens eventjes gevangen neemen". De vaandrig zwaaide met zijn rietje in de hoogte en stormde met de bruinen op den vijand aan, maar daar wierp Bob zijn lasso om zijn eerwaarden kop en trok hem met enkele anderen op den grond. „Jeumegie, da's leuk!" schreeuwde Eddy Meyer.

„Ik ben gesneuveld, wreekt mijn dood !" riep de vaandrig.

Na eenige onstuimige aanvallen werden de Kennemers bijna overal geslagen. Zij beproefden ook met hun lasso's de aanvallers gevangen te nemen, doch dit gelukte slecht en, toen het vier uur was, het eind der oefening — zooals in de oorlogsverklaring stond, welke vermeld had dat van 2½ u. tot 4 u. beslist zou zou worden, of Amsterdam zich zou kunnen wreken of niet — waren de meeste Haarlemmers, met lasso's aan elkaar gebonden, bijeengebracht.

De assistenten en patrouilleleiders van de Amsterdammers „vermaert in orelogen", zooals in de „Gijsbreght" staat, hielden krijgsraad en beslisten, dat aan de wraak voldaan was, indien de vaandrig van het Bruine Vendel, als oudste aanvoerder der verdedigers, aan den martelpaal gebonden werd, terwijl de gevangenen moesten toekijken, totdat de straf-oefening voltrokken was.

Zoo ging de treurige optocht naar een boom bij de tent boven het Kolkje, de inboorlingen van Kennemerland met gebogen hoofden en de handen op den rug gebonden, de zegevierende overwinnaars met hoonende woorden en gebaren er omheen. En toen had het schandelijk feit plaats, dat padvinders, ja assistenten en patrouilleleiders, die het voorbeeld moeten geven van tucht, een leider smadelijk afstraften. Met veel drukte hielp Lau zijn ongelukkigen neef binden en stelde liefst voor, met messen op den boom te mikken waarvoor hij stond, op Indianenmanier. Maar zijn kameraden schenen nog eenig menschelijk gevoel behouden te hebben en vonden het genoeg, indien het slachtoffer uit naam van Kennemerland verontschuldiging aanbood aan de vertegenwoordigers van Amsterdam en onderworpenheid beloofde. Met verachtelijken blik weigerde de martelaar dit en toen begon de dikke Te-sing zijn Chineeschen naam eer aan te doen

en zijn wreedheid te bewijzen, door den vaandrig met zijn eigen rietje in de lendenen te bewerken.

Nu kon het opperhoofd der Haarlemsche bruinhuiden volstrekt niet tegen kietelen (niet aan de Kennemers zeggen) en om zich groot te houden, begon hij zijn vijanden uit te schelden.

„Laffe Amsterdamsche apachen, jullie kunnen niet martelen, zijn jullie oude wijven, dat je iemand met een stokje prikt ? Verleden heeft een van onze kleinste jongens, een reuzendwerg (wij noemen hem den generaal van het Roode Vendel), drie Amsterdamsche koningspadvinders gevangen genomen en zoo gefolterd, dat zij op hun bloote knieën beloofd hebben hem altijd geknield te salueeren ! Wij Kaninefaten zijn niet bang voor zoo'n beetje pijn, onze voorvaderen zijn wel goed geweest nog iets van Amsterdam over te laten, wacht maar tot wij bij jullie komen, dan zullen alle Amsterdammers als bange hazen voor ons weghollen. — Schei uit! Jelui moet mij gehoorzamen : geeft acht ; ik zeg het aan het Comité !" Gebrul van de pijnigers, de beul ging door met zijn handwerk.

Hierop schopte de „maerschalk van Haerlem", zoodat de pijnigers niet goed durfden naderen, doch Jan Falks en Bob de Tooy maakten zijn puttees los en bonden zijn beenen aan den boom. Intusschen hield Erfland een kluchtige aanspraak tot den gevallen vijand en wees er op, hoe het hemelsche gerecht ten slotte, Haarlem vernederd had en gestraft in zijn bloeiende en hoopvolle jeugd, en wees op het nut der goedlachschheid, wat hij afwisselde met eenige melodieën op een mondharmonica. „Jeumegie, wat worden ze gehoond !" riep Meyer uit.

Nadat de wrekers zich nog eenigen tijd verlustigd hadden in den aanblik van hun vernederde vijanden, die bovendien uitgelachen werden door de jongens die in het Kolkje speelden, besloot de krijgsraad, op voorstel van Sedain, dat het nu genoeg was. Eerst werd nog een wilde rondedans uitgevoerd rondom den martelpaal en daarna om den kring geboeide Kennemers, en ten slotte maakte men de lasso's los.

Zeer eerbiedig kwam Erfland op den vaandrig toe, salueerde en vroeg leuk, alsof er niets gebeurd was of hij de leiding wilde op zich nemen van den terugtocht. Hij stak hem de linkerhand toe en zoo groot is de edelmoedigheid van padvinders, dat alle vernederingen vergeven werden, en ieder zonder wrok en lachend zijn uniform weer in orde bracht.

Nu commandeerde de vaandrig, na getoeterd te hebben : „Patrouilles aantreden ; vendels aantreden". De hoornblazers en trommelslagers gingen voorop en juist wilde de aanvoerder het bevel tot afmarcheeren geven, toen hij een denkbeeld kreeg : „Allen naar de grootte aantreden" riep hij, „alle troepen door elkaar". Zoo gingen vriend en vijand naast elkaar in het gelid en gezamenlijk trok men terug.

Daar er rust gecommandeerd was, liep men vroolijk pratend terug en weldra gaven de paarsdassers blijk van het zingen dat ze beoefend hadden en hieven verschillende liederen aan. Dichtbij Haarlem liet de vaandrig halt houden, commandeerde : „Geeft acht", en ordelijk marcheerde men naar het station, waar de padvinders na de gebruikelijke drie hoezee's afscheid van elkaar namen. Het voetvolk ging met den trein terug, de wielrijders fietsten naar Amsterdam en de Haarlemmers rukten in.

Amsterdam was gewroken.

VAANTJE

De tuintjes van de Rotterdamsche meisjes Padvinders

De Assistent-troepleidster had plannen, ja waarlijk grootsche en schitterende plannen. Ze fluisterde wat met de troepleidster en weldra staken al de bestuursleden de hoofden samen en praatten als Brugman. De andere padvindsters werden ingelicht en met gejuich werden de plannen van de zoo vindingrijke assistent-troepleidster aangenomen. En nu zal ieder vragen : „Wat waren die plannen ?" Wel ik zal het u mededeelen. Tusschen Schiedam en Delfshaven heeft men Volkstuintjes aangelegd en nu had onze assistent-troepleidster een prachtigen inval. De padvindsters moesten één of twee tuintjes kiezen, en dan beplanten met bloemen en vruchten. Met algemeene stemmen werd besloten twee tuintjes te huren, en zoo zouden we Zondag beginnen.

Het plattegrondje was gemaakt. Rondom graszoden in het bloementuintje en verder viooltjes, goudsbloemen enz. en in het midden een treurroos. De groententuin werd met bedjes. De nacht van Zaterdag op Zondag droomden we van bloemkool, spinazie, doperwtjes en wat al niet, die we uit onzen tuin zouden plukken. Een groote menigte trok naar de volkstuintjes, om de aanplantingen der padvindsters in oogenschouw te nemen. Vlaggen wapperden en de couranten waren er vol van. Het was in één woord schitterend, maar die droom zou niet zoo gauw verwezenlijkt worden, helaas. Den volgenden morgen onder gietregen maar toch welgemoed trok de troep er op uit, beladen met allerlei zaden van groenten en bloemen, want we wilden dien dag nog klaarkomen met zaaien en wie weet plukten we binnen veertien dagen wel al de vruchten van onzen arbeid. De zakken waren gevuld met bruine en witte boonen, erwten, radijszaad enz. Maar o, ontgoocheling. In plaats van prachtige fijne, losse aarde vonden we.... harde gebarsten, korstige klei en moesten we beginnen met spitten. Enkelen waren zoo teleurgesteld dat ze niets beters wisten te doen dan erwten, boonen en meer zulk zaad in haar mond te steken en daarop zuigende haar leed trachten te vergeten, want zie artikel 5 van de wet. Moge het haar goed bekomen zijn. De troep werd verdeeld in ploegen, wegens het te weinige materiaal, en zoo rukten er telkens nieuwe ploegen aan als de oude vermoeid was. En we hebben ijverig gewerkt, al zeg ik het zelf. Dien dag waren de beide tuintjes omgespit. Maar verbeeld u niet, lezer, dat we nu konden gaan zaaien. De eerst-

volgende week kwamen er elken dag een stuk of wat meisjes en nu werd het land bemest met Chili-salpeter. De grond werd nogmaals omgespit en nu zal, als alle aardklonten fijn zijn, men kunnen aanvangen met bedjes voor den groententuin te maken en weldra hopen we den bloemtuin ook aangelegd te vinden. Hoe het verder met onze tuintjes gaat, zal ik zoo nu en dan eens schrijven. F. P.

De Hemel

ZON	Opkomst		ondergang.
7 Juni	3.39 v.m.	—	8.19 n.m.
14 Juni	3.36 v.m.	—	8.24 n.m.
21 Juni	3.36 v.m.	—	8.27 n.m.
MAAN			
7 Juni	8.11	—	2.23.
14 Juni	—	—	10.32.
21 Juni	1.32	—	6.51.

De maan zal 25 Juni Venus bedekken 8 u. 11 m.

Mercurius is op 19 Juni in grootste eongatie 24' 55. O. t/d. Zon.

Postzegelrubriek

Inhambane

Eer we de hier verschenen 24 hulpzegels bespreken, zullen we even aanhalen wat het I. B. J. in No. 23 van den vorigen jaargang schreef bij het verschijnen derzelfde hulpzegels voor de Kaapverdische eilanden. Het schreef :

In het „Bunt Durcheinander VI" van nummer 13 bespraken we reeds overlading met zegels, die ons uit Portugal bedreigt. Want er zullen niet alleen voor alle koloniën zegels met de maaister in den geest zooals die van Portugal verschijnen, maar bovendien zullen nog voor 10 koloniën 24 hulpzegels uitgegeven worden (in 't geheel 240). Dez zegels zullen te verkrijgen zijn, totdat de nieuwe zegels uitgekomen zijn. Het zijn speculatiezegels eerste klasse. Zij worden gemaakt van nog voorhanden (of nieuw gedrukte ?) „resten" van de Vasco de Gama-uitgave van Portugeesch-Afrika, Timor en Macao. Van ieder der genoemde landen worden 3 zegels gebruikt. In zulke gevallen is het zeer te betreuren, dat het niet mogelijk is, door een eenparig optreden van verzamelaars, handelaren, vaktijdschriften en kathalogi, zulken zegels te boycotten, dan zou zulke staten de lust om zulke zegels uit te geven wel vergaan. Maar hoe we ook klagen, het helpt niet, tenminste voorloopig, de staten rekenen op die verzamelaars, die zulke zegels koopen inplaats van de toch werkelijk genoeg voorhanden zijnde goede zegels, en daardoor de handelaren dwingen deze zegels te verkoopen en vaktijdschriften en kathalogi dwingen deze zegels te behandelen zooals gewone postzegels. In ieder geval zal men het ons niet ten kwade duiden als we deze zegels zoo kort mogelijk behandelen.

Het bovengenoemde geldt natuurlijk voor alle 10 de series.

De zegels zijn gemaakt van de ½, 1, 2, 4, 8, 12, 16 en 24 Avos van de uitgave 1898 (Vasco de Gama) van Macao, de 2½, 5, 10, 25, 50, 75, 100 en 150 reis van de uitgave 1898 (Vasco de Gama) van Portugeesch-Afrika, en van de uitgave 1898 (Vasco de Gama) de ½, 1, 2, 4, 8, 12, 16 en 24 Avos van Timor.

De zegels zijn voorzien van een opdruk. Namelijk Republica, daaronder komt dan de naam van het land, hier dus Inhambane, en daaronder weer de nieuwe waarde.

De nieuwe zegels zijn :

¼ C.(entavo) op ½ Avo blauwachtig groen, van Timor en Macao.

½ C. op 1 Avo vermilloen rood, van Timor en Macao.

1 C. op 2 Avos paars. van Timor en Macao.

2½ C. op 4 Avos groen, van Timor en Macao.

5 C. op 8 Avos donkerblauw, van Timor en Macao.

7½ C. op 12 Avos chocoladebruin, van Timor en Macao.

10 C. op 16 Avos donkerbruin, van Timor en Macao.

15 C. op 24 Avos lichtbruin, van Timor en Macao.

1 C. op 2½ Reis blauwachtig groen, van Portugeesch Afrika.

½ C. op 5 Reis vermillioen rood, van Portugeesch Afrika.

1 C. op 10 Reis paars, van Portugeesch Afrika.

2½ C. op 25 Reis groen, van Portugeesch Afrika.

5 C. op 50 Reis donkerblauw, van Portugeesch Afrika.

7½ C. op 75 Reis chocoladebruin, van Portugeesch Afrika.

10 C. op 100 Reis donkerbruin, van Portugeesch Afrika.

15 C. op 150 Reis lichtbruin, van Portugeesch Afrika.

Utrecht G. U.

OFFICIEEL GEDEELTE N. P. O.

Hoofdcomité

W. D. H. Baron van Asbeck ; K. W. Bouwensch ; C. J. M. Collette ; A. E. Dudok van Heel (waarn. voorzitter) ; W. A. H. G. Baron van Ittersum ; (Secretaris) ; Jhr. Mr. B. W. T. Sandberg ; Gos. de Voogt ; Mr. W. W. Wichers Wierdsma (Penningmeester).

Dagelijksch Bestuur

A. E. Dudok van Heel (waarn. voorzitter) ; Mr. W. T. G. L. Driessen (waarn. Secret.) ; Mr. W. W. Wichers Wierdsma (penningmeester) ; Gos. de Voogt.

Afdeelings-Comité's en de Heeren Troepleiders worden er op gewezen, dat wekelijks onder het hoofd : *Officieel gedeelte Nederlandsche Padvinders Organisatie*, gelegenheid bestaat om gratis korte mededeelingen te plaatsen, voor de bij hen aangesloten Padvinders en Padvindsters, over oefeningen, cursussen enz. Deze berichten moeten Dinsdag, uiterlijk Woensdags, in het bezit zijn van den Hoofdredacteur, den Heer Dr. J. W. Boissevain, Zijlstraat 59, Haarlem, om zekerheid te hebben, dat ze in het nummer van die week opgenomen kunnen worden. Het blad zal zoo vroeg uitkomen, dat het vóór Zaterdagochtend in het bezit van de abonné's zal zijn.

A. E. Dudok van Heel

Den afdeelingen wordt bekend gemaakt dat, overeenkomstig art. 8 der Statuten, Zaterdag 27 Juni de jaarlijksche Algemeene Vergadering zal gehouden worden te Amsterdam bij Krasnapolski, 's namiddags om 2 uur.

Van te voren zal een vergadering van het Hoofd-Comité gehouden worden, waartoe de leden van het H. C. hierbij beleefd uitgenoodigd worden. Aanvang der vergadering H. C. 's morgens om 11½ uur.

A. E. Dudok van Heel,
Wd. Voorzitter,
W. T. G. L. Driessen,
Wd. Secretaris

OFFICIEEL GEDEELTE N. P. B.

Dagelijksch Bestuur

Jhr. Mr. J. W. Schorer, Laan van Meerdervoort 58, den Haag, Voorzitter ; J. Kooiman, Jan Maetsuyckerstraat 24, den Haag, Secretaris ; H. Menalda van Schouwenburg, Stationsplein 2, Utrecht ; Dr. W. J. H. Leuring, Wagenaarweg 20, den Haag ; W. F. Pop, Arnhem ; Mr. J. H. Ketjen, Zutphen, postbus 32 ; A. Steijns, P. Kerkgracht 5, Leiden ; Mevr. A. Kuiper—Kolkman, W. Barentzstraat 55, Utrecht, Presidente der kleedingscommissie.

Leden van het Hoofdbestuur

L. W. Baron van Boetzelaar, Arnhem ; Mr. Th. Evekink, Arnhem ; H. Menalda v. Schouwenburg, Stationsplein 2, Utrecht ; Dr. K. H. de Raaf, v. Ochterveldstraat 62, Rotterdam ; Mr. A. W. F. H. Sänger, Groningen ; J. Visser, Zaandam ; Jhr. Mr. C. Beelaerts v. Blokland, Zeist ; N. C. v. Grol, Vlissingen ; W. J. Hoytema, Ede ; J. Kooiman, Jan Maetsuyckerstraat 24, Den Haag ; Mr. J. H. Ketjen, Zutphen, Postbus 32 ; W. F. Pop, Arnhem ; Jhr. Mr. J. W. Schorer, Laan v. Meerdervoort 58, Den Haag ; A. Steijns, P. Kerkgracht 5, Leiden ; J. van der Kop, villa Oostduin, Overveen bij Haarlem ; Mevr. A. Kuyper—Kolkman, W. Barentzstraat 55, Utrecht ; Mr. A. C. v. Daalen, Bennekom ; J. M. v. Hoogstraten, Dordrecht ; Dr. W. J. H. Leuring, Wagenaarweg 20, Den Haag ; H. W. J. Sannes, Apeldoorn.

Aan het Bestuur van den Nederlandschen Padvindersbond te 's Gravenhage.

Bij dezen hebben wij de eer U, mijne heeren, het navolgende mede te deelen : Te Ede (Geld.) heeft zich een Centraal Comité gevormd met het doel den 8 Juli a.s. een groot sportfeest te organiseeren, waaraan zullen deelnemen vereenigingen en personen, behoorende tot de burgerij van Ede en omliggende plaatsen en het garnizoen alhier.

Het doel, hetwelk het Comité wil beoogen, is een krachtigen stoot te geven op het gebied der lichamelijke opvoeding.

In het Comité hebben zitting genomen het bestuur der afdeeling Ede van den N. B. v. L. O. en officieren der verschillende wapens.

Door de zorg van dit bestuur wordt de voeling met de burgerij der verschillende gemeenten gezocht en worden pogingen in het werk gesteld ook de leerlingen van scholen op het sportfeest te doen uitkomen in bewegingsspelen, welke op de spelleiderscursussen van den N. B. v. L. O. zijn onderwezen.

Het Centraal Comité zoude het ten zeerste waardeeren, indien van Uwen Bond padvinders bij ons feest zouden kunnen tegenwoordig zijn. Door het inrichten van een kamp op de daartoe uitnemend geschikte heide zou de belangstelling van het publiek voor de Padvindersbeweging worden verhoogd, terwijl voorts het Centraal Comité zich voorstelt de padvinders onderling in Estafettenloop om prijzen te laten wedijveren.

Het zal door ons ten zeerste worden gewaardeerd, indien wij, kan het zijn eenigszins spoedig, een gunstig antwoord op bovenstaand schrijven moch ten ontvangen.

De Voorzitter :
W. J. v. HOYTEMA,
Ritmeester der Huzaren,
lid v/h. H.B. v. d. Padvindersbond.

De Secretaris :
J. BOODENSEN,
1e Luit. der Huz.

„COW-BOYS"-PADVINDERS.
Pantomime, opgevoerd door Haagsche Jonge Verkenners ter gelegenheid van het bezoek der Engelsche P.V.'s

De oefening bij Noordwijkerhout op Hemelvaartsdag

Hoewel de afwezigheid van de meeste vaandrigs de opkomst niet bevorderd had, telden de Hagenaars op den morgen van Hemelvaartsdag een zestigtal P. V.'s, onder leiding van vaandrig Zahn en den 2en Vaandrig Drüghorn.

Daar alle coupé's gevuld waren, werden eenige wagons 1e en 2e klasse aangehaakt, waarin we als gepakte haring naar Leiden vervoerd werden. Hier werd van trein verwisseld, om naar Piet-Gijzenbrug te gaan, waar we ± 9 u. aankwamen.

Hier bevonden zich reeds de voetgangers en wielrijders der Leidsche en Kennemer P. V.'s, resp. onder leiding der Vaandrigs Jansen en Boissevain. Gezamenlijk werd naar Noordwijkerhout gemarcheerd, waar op 't dorpsplein de oefening werd besproken. Deze was als volgt :

De Leidsche en Haarlemsche P.V.'s, die per fiets gekomen waren, zouden trachten het dorp te bereiken, terwijl de Haarlemsche en Leidsche voetgangers met de Hagenaars dit zouden trachten te beletten.

Spoedig bevonden de Leidsche P. V.'s zich in 't dorp, doch, daar de verdedigers voor de overmacht hadden moeten wijken, werd besloten dat zij opnieuw zouden probeeren.

Intusschen hadden de Jonge Verkenners een aantal fietsen buitgemaakt van aanvallers, die hun tijd doorbrachten met .... bloemen plukken en het daarom gemakkelijker vonden, hun karretjes naast den weg te zetten.

Door omsluipen en de wachten af te leiden wisten de Haarlemmers binnen het dorp te komen, terwijl klokslag 12 uur, op den tijd dat de oefening eindigde, Leiden nogmaals aanviel.

Hierna werd aangetreden en naar een beschutte plaats gemarcheerd, waar het 12-uurtje werd verorberd en door vele P.V.'s pootje werd gebaaid. Haarlem toonde z'n bedrevenheid met bokje springen in 't water, met het gevolg dat een der P.V.'s voorover in 't water tuimelde.

Na nog eene wandeling door 't dorp en een bezoek aan „'t Oude Rechthuis" werd de terugtocht der Hagenaars en Leidenaars aangevangen, om tegen vier uur in hun woonplaats aan te komen. De meeste Kennemers, enkele Leidenaars en 2 Amsterdammers gingen naar zee op eenigen afstand van Noordwijk zwemmen en pootje baden. Hierna gingen zij met den trein terug ; de wielrijders onder

vaandrig Reijnen waren al eerder teruggekeerd.

Wij hopen, dat deze oefening, die zeer in den smaak viel, nog eens spoedig herhaald zal worden. Er was wel geen officieele verbroederingsdag, doch de P.V.'s hadden samen gevochten, gegeten en zich in 't water vermaakt, zoodat er kameraadschap genoeg was. P. V. D.

Vereenigingsberichten N. P. O.

Daar bij het eerste nummer de inzenders het nieuwe adres misschien nog niet wisten, ontbreken deze ditmaal, in het vervolg worden ze in deze rubriek geplaatst. RED.

Vereenigingsberichten N. P. B.

Het 2e vendel op marsch.

DORDRECHT. — Het was Hemelvaartsdag een mooie morgen, helder scheen het zonnetje. Om negen uur weerklonk Rozenhof van de vroolijke P. V.-stemmen. Om kwart over negen was het afmarcheeren. Vroolijk schetterde het hoorngeschal door de lucht. We marcheerden naar de Staart, naar de plaats waar onze oude goede Bever ligt. We leenden nog een boot, scheepten in en gooiden los. De geleende boot was een groote zware boot, slechts met 2 riemen te roeien; daar we in de Bever met z'n vieren op de riemen zaten, gooiden we een lijntje op en namen ze op sleeptouw. Welgemoed voeren we het Wantij op, het ging zeer zacht van ebben, dus hoefden we ons niet erg in te spannen. Na een klein eindje geroeid te hebben hoorden we op eens achter ons een motorbootje aankomen; toen het naderbij kwam vroegen we om een lijntje, dat we ook kregen. We werden gesleept tot de brug, waar we werden losgegooid. Na een eeresaluut aan den sleepbootkapitein gebracht te hebben, stevenden we een zijgang in naar den bekenden overtoom. Hier hielden we halt en werd permissie gegeven om te zwemmen.

Weldra waren allen behalve de bootwacht in het water, het was heerlijk, een echte verfrissching, want de lucht was nogal warm. Na het zwemmen werden de boterhammen naar binnen gewerkt en werd eenigen tijd gerust. Plotseling riep de uitkijk in het kraaiennest, dat er een zeil in 't zicht was. Het bleek niet één zeil maar twee zeilen te zijn. Twee wherries stevenden het gat binnen, legden aan en de passagiers gingen ook zitten eten. Een van ons kiekte daarop deze vier heeren, en wij werden toen tot belooning zelf gekiekt in onze sloepen.

Toen ook dit gebeurd was namen we afscheid en vertrokken. We roeiden onder de brug door, waar we onze ankers lieten vallen. We bleven eenigen tijd op het anker liggen rijden, daar er nog te sterke vloed ging om terug te roeien. Tal van motorbootjes voeren voorbij, maar alle den verkeerden kant uit, eindelijk kwam er in de verte een aan uit de goede richting, maar o, wat een pech, hij kon ons niet meenemen, daar hij nog een anderen kant op moest. We lichtten nu ons anker maar en begonnen tegen den stroom op te werken. Na een uurtje roeien zagen we van den kant van den overtoom af tot onze vreugde weer dezelfde motorboot van daar straks komen; we wierpen nu een lijntje uit en werden zoo naar huis gesleept, voor de haven gooide de sleepboot los en, na ook zijn kapitein een eeresaluut gebracht te hebben, legden we aan, meerden de booten en rukten in. Wij hadden weer een heerlijken dag gehad. d. G.

Lijst van Oefeningen N. P. O. zal ook in het vervolg gevuld worden. Red.

Lijst van Oefeningen N. B. P.

DEN HAAG.

1*e troep* 1*e vendel*, wordt beleefd verzocht zich langs de straat ordelijk te gedragen.

1*e troep* 1*e vendel*. Zondag 7 Juni 9½ uur v.m. Houtrust.

1*e troep* 4*e vendel*. Als 1e troep 1e vendel.

Tamboers en hoornblazers 12 Juni van 6½—8½ uur nam.

1*e troep* 2*e vendel*. Zaterdag 6 Juni 2 uur nam. precies clubhuis. Bij verhindering steeds tijdig bericht zenden naar Archimedesstraat 62.

2*e troep* 2e *vendel*. Zondag 7 Juni 1.30 uur nam. precies clubhuis. Lichaamsoefening volgens Hébert.

Zaterdag 6 Juni 2 uur nam. clubhuis.

Nieuwelingen en zij, die niet op Zondag kunnen, 1.30 uur nam. clubhuis.

Alle anderen Zondag.

Geregeld opkomen van alle deelnemers beslist noodzakelijk — goed of niet!

Opleidingsvendel. Zaterdag 6 Juni 7 uur nam. Zangcursus in het clubhuis. Allen aanwezig en boekjes meebrengen!

Voormalig Opleidingsvendel. Zondag 7 Juni 10.15 uur v.m. Witte Brug met stok en lasso. Kaartlezen en afstandschatten. 12-uurtje medenemen.

HAARLEM.

Zaterdagmiddag 2 u. oefening der middagvendels; de groepen gaan zelfstandig onder hun voormannen. 7½ u. oefening avondvendels.

Maandag 4½ u. cursus voormannen.

Dinsdagmiddag bibliotheek, 's avonds boksles

Woensdag 2 u gezamenlijke oef. der middagvendels, 8 u. oef. avondvendels.

NIJMEGEN.

H.H. Leiders.

Van enkelen Uwer kwam nog slechts antwoord op onze circulaire. Gaarne ontvingen wij dit echter van U allen zoo spoedig mogelijk hetzij U *al dan niet deelneemt*. De kosten bedragen *f* 1.— per dag en per padvinder. Voor dit bedrag wordt alles verstrekt.

Namens de Leiders:

G. HOENEVELD, Joh. Vijghstraat 47.

UTRECHT.

Wielrijders. Zaterdag 6 Juni 2 uur nam. aantreden Museumbrug.

Voetgangers. Met den trein van 2.35 uur nam. naar de Bilt.

Opleidingsvendel. Gelijk boven.

ZEIST.

Zaterdag 6 Juni. Aantreden 2 uur nam. Pioneeren. Lasso's en pioneergereedschap meebrengen.

Alles wat het kleedingmagazijn betreft, ook de insignes, voortaan bestellen en betalen bij Vaandrig J. Delsman, Laan van Beek en Donk 4. Het bestelde moet 's Woensdags afgehaald worden.

Het volgend nummer bevat een prijsraadsel